

לזכר נעדרים

ד"ר א. ל. קובובי ז"ל

עם מותו של ד"ר א. ל. קובובי נסתלקה מחיינו דמות אצילה. יליד ליטא, נדד עם משפחתו לבלגיה, בה שירת בתפקידים לאומיים, ציבוריים ומרכזיים שנים רבות עד פרוץ מלחמת העולם השנייה, בעיקר בתחום הקונגרס היהודי העולמי. הוא היה בין מייסדיו ומורי הדרך שלו.

לאחר עבודה רבת הצלחה בתחומי חייה הציבוריים והרוחניים של יהדות בלגיה, התייצב עם צאתו מאירופה לאמריקה בפרוץ המלחמה, לפעולה הנפתלת של הצלת יהודים בשואה.

הוא לא שקט ולא נח מול הידיעות המחרידות שהגיעו לארה"ב. הצעות רבות, כבדות משקל הציע באותן השנים כדי לחוש ולהציל את הניתן להציל.

צלקת השנים האלו לא נגלדה אצלו עד נשימתו האחרונה.

עם כינון המדינה כיהן כשגריר מדינת ישראל בכמה ארצות. נפל בחלקו להיות נציגה של ישראל באחת החזיתות הדיפלומטיות הקשות ביותר, באחת מארצות אירופה. על אף שכיהן בתפקיד רשמי, לא פסק לחפש קשר הדוק וחם אל חיי הקיבוצים היהודיים באותן הארצות, והצליח בכך.

עם מינויו ע"י ממשלת ישראל כיו"ר ידושים, בפרק האחרון של חייו, ראה בעבודה זו משימה נעלה ביותר. את כל מרצו, מחשבתו ומיטב כשרונותיו הברוכים השקיע בידושים, כדי להרחיב, להעמיק ולבסס את המוסד הלאומי המרכזי להנצחת השואה. הוא עשה מאמצים רבים כדי להציבו על בסיס ציבורי רחב ככל האפשר על אירגוני הפרטיזאנים ואנשי שארית הפליטה.

ואם חלקנו לא פעם על גישתו למגמות יסוד של המוסד, על דרכים לביצוע מטרותיו — הרי חילוקי דעות אלו התנהלו תוך כבוד ואמון הדדי.

כתפקיד קדוש עד רגעו האחרון.

ללא ליאות ובמסירות נפש מילא את התפקיד הזה — שלפי מיטב הכרתו ראה אותו ד"ר א. ל. קובובי היה ביסודו תלמיד חכם מובהק. איש שמיזג באישיותו תרבות יהודית ואירופית ענפה, אהבת ישראל ואצילות נפש ושהעמיד את עצמו בשעות גורליות לשירותו של העם. דמותו זו תהא חרותה בלבנו.

שלום חולבסקי

Arendt, who uses an exaggerated objectivity towards the criminal Eichman, deals with the victims much more severely. She minimizes the value of Jewish self-defense activities, and the multitudes of victims are dealt with without any serious concern or understanding. She rejects the testimony of most of the survivors of the Holocaust because she rejects "emotionalism". The most serious section of Arendt's hypothesis is that area which deals with Jewish collaboration. The mention of Jewish collaboration is no new discovery on her part, though she does exaggerate the proportions of this collaboration. More serious than this though, is her assertion that Jewish collaboration was an active factor in the execution of the destruction process, and that it was one of the decisive factors in enabling the mass murder to be carried out.

Hannah Arendt isn't equipped with the necessary knowledge in order to make synthetic evaluations of such a sensitive and mystery filled period. She doesn't know the languages which the Jews of Eastern Europe wrote in, and therefore didn't learn her material from first hand sources. She builds her assumptions on the basis of accidentally collected material which came her way, or she turns towards the books of Heilberg and Reigltinger which are filled with many inaccuracies and weaknesses concerning the Jews.

The damage which the book has caused and the controversy which it has aroused is so great, because the author didn't direct it towards the small audience which knows about the period from serious and well-based sources, but she succeeded, thanks to the sensational background, to reach many who have no preparation, and no critical approach, who learned about these things from the distorted view of Arendt.

In memory of those who are no longer with us:

Words of appreciation for the personality and historical activities of the late Dr. A. L. Kubovy, and late Prof. Beryl Mark.

FROM THE ARGUMENTS OF THE JUDGES FROM THE GANIA LEVY
PRIZE, WHICH WAS AWARDED TO "MORESHET"

..."Moreshet" is today the only magazine in Israel, appearing on a regular basis, which is dedicated to research on the period of the Holocaust, its causes and its history. The 5 issues which have appeared up to this point, reveal a broad, and in part previously unknown picture of the darkest period in the history of our people. Sections of